Arhitektonsko naslijeđe – Prozori u prošlost, vrata u budućnost

Stećak

Ja sam stećak.

Ja sam svjedok jednog vremena, nijemi čuvar prošlih života, simbol trajanja i prolaznosti. Godine i vijekovi su prolazili pored mene, ljudi su odlazili i dolazili, carstva su se dizala i rušila, vojske tutnjale prašnjavim drumovima, a ja sam ostajao čvrsto ukopan u zemlju.

Isklesala me ruka vještog dijaka, koji je držeći dlijeto u svojoj ruci , znao kako kamen može progovoriti i ispričati svoju pripovijest. Bio sam samo grubi komad stijene, nepravilan, hladan i oštar, sve dok me on nije dotakao svojim oruđem. Svaki udarac graditeljevog alata odzvanjao je kao otkucaj srca u mom novom kamenom životu.

Moj izgled nije bio savršen, moj oblik nije bio pravilan.Nosio sam pukotine i ožiljke, sjećanja i uspomene. Ali i snagu, prkos i inat zemlje iz koje sam potekao.

Na mojoj površini onaj isti vješti dijak uklesao je različite crteže – sunce koje se rađa iznad brda, čovjeka s podignutom desnicom, konjanika u galopu...Bili su to simboli čovjeka i svijeta koji me je stvorio – svijeta koji je dostojanstveno živio i opstajao na granici civilizacija, na razmeđu Istoka i Zapada. Ispod crteža spretno je uklesao slova bosančice i epitafe kao poruke ljudima koji dolaze i opomene onima koji trajno zaboravljaju svoju prošlost.

Stojim i danas, obrastao mahovinom, divljom lozom i travom. Stojim u krševitoj Hercegovini i nastojim odoljeti različitim nedaćama. Na meni se lome sunčeve zrake, padaju kapi kiša, zimi me snijeg pokriva, a vjetar sa visokih planina nježno miluje.Više ne znam koliko je vremena prošlo, koliko vijekova, ali znam da još uvijek postojim.

Pogledaj me ! Danas sam ja tvoj prozor u prošlost.

Danas sam tihi stražar na zemlji bosanskoj.

Ja sam stećak.

Ja sam kamen.

Kamen koji pamti i govori bez riječi.